

de werkplek

Rob Hendriks

Het gefluister van de plek

Low profile, in een provinciale setting... Ver weg van de 'action' beleeft architect Rob Hendriks zijn beste uren. Toch krijgt zijn bureau DAAD landelijk inmiddels wel de nodige aandacht. Voor het tweede achtereenvolgende jaar heeft DAAD een regioprijs in de categorie 'BNA Gebouw van het Jaar' gewonnen. Door Dirk van Ginkel

In Beilen gaat alles zijn gangetje. De trein komt en gaat. Melkfabriek Domo is sinds jaar en dag een grote werkgever en zo zal dat altijd wel blijven. Het dorp ligt er zonnig en aangehaakt bij. Beilen is een plek waar het plus is. Er gebeurt dan ook niks dat de rust en orde

heeft een interieur dat in alles het tegendeel is van de buitenkant: het is open, uitnodigend, vriendelijk. Er werken zo'n 25 man aan projecten die steeds vaker een supraregionaal karakter dragen. Dat DAAD in twee achtereenvolgende jaren 'BNA Gebouw van het

zijn carrière zat. Kalfsbeek hield kantoor in Borger, een en al landelijkheid was het daar. Heel anders dan ik gewend was. Maar ik bleek heel goed te gedijen in die prikkelarme omgeving.'

Toen Hendriks samen met drie anderen het bureau overnam, besloten ze landelijk te blijven werken.

'We verkasten naar Beilen, omdat de villa van Kalfsbeek voor de door ons gewenste horizontale structuur niet praktisch was. De ruimtelijke indeling met trappen, elanden en vides ondersteunde die structuur niet. En overleg is bij ons schering en inslag – we zijn een bureau van de oude stempel, met alle disciplines in huis. En dus zochten we wat anders. Voor ons is het pand in Beilen perfect, vrijwel alle tussenmuren hebben we eruit gehaald, we kunnen elkaar allemaal zien, wenken, aanroepen, geweldig. Veel disciplines die door korte lijnen worden verbonden, dat organisatie-model hebben we ruimtelijk vertaald.'

Relax

Architect Rob Hendriks komt tot zijn beste werk in een 'prikkelarme' omgeving. Een verlangen naar de dynamiek van 'het westen' kent hij dan ook niet.

'Ik word doodmoed van het geweld van de beeldproductie in de wereld. Ook het najagen van het originaliteitsfantoom door mijn collega's spreekt me niet meer aan. Ik zou me heel slecht thuisvoelen in het westen, waar architectenbureaus het weinige werk dat er is proberen binnen te slepen door zich ten opzichte van elkaar te profileren met nog onderscheidender en nog bijzonderder gebouwen. Ik zal niet ontkennen dat het vaak tot prachtig werk leidt, maar mij inspireert het bijbehorende milieu niet zo. Ik kom tot mijn recht in een low profile provinciale setting. In Noord-Nederland kun je met meer tijd en aandacht ontwerpen. Wellicht leidt dat niet tot heel spectaculaire architectuur of "gebouwen als statement", maar wat wij maken is wel een heel precies antwoord op de vraag van opdrachtgevers, het landschap, de geschiedenis en de context van de omgeving waar we moeten bouwen. Zoals mijn veel te vroeg overleden zakelijk partner Chris Stuit het noemde: DAAD heeft oor voor het gefluister van de plek.'

Low profile is ook het meubilair van DAAD. De tafels zijn door het bureau zelf ontworpen en gemaakt uit multiplex. Een Eames-stoel hier en daar en fauteuils van Gerard van den

'Ik blijf heel goed te gedijen in een prikkelarme omgeving'

verstoort. Zo hebben sommigen dat het liefst.

Langs het spoor staat een voormalige graan- en veevoedersilo van de Agrarische Coöperatieve Maatschappij. Het gebouw heeft ooit nog eens onderdak geboden aan een Welkoop-winkel voor de boerenbevolking. Maar inmiddels is het al weer een tijdje in eigendom van DAAD Architecten. De gevel oogt gesloten, bijna afwerend. De neergelaten luxaflex voor de vele ramen blinderen een blik naar binnen. Door een smalle deur krijg je toegang tot het bureau. En tot een verrassende aanblik, DAAD

Jaar'-prijzen heeft gewonnen voor de regio's Oost en Noord leidt ertoe dat het ook gevraagd wordt voor projecten helemaal in Zeeland. Maar daarvoor is architect Rob Hendriks niet in Beilen neergestreken.

'Ik heb een tijd in Brussel gewerkt. Daar was alles voortdurend in beweging. Overal werden er panden afgebroken en weer opgebouwd. Niets was ooit hetzelfde langs de weg die ik ging naar mijn werk. Destijds beviel al dat gebruik me heel goed. Toen ik terugging naar Nederland kreeg ik de kans bij architect Cor Kalfsbeek te werken, die tegen het einde van

Berg in de presentieruimte waar Hendriks het liefst zit als hij geconcentreerd moet werken.

'Hier geen telefoons en stapels post, maar stilte en meubilair dat fijn aanvoelt en werk van onszelf aan de muur. Maar ik ben hier alleen als ik echt geconcentreerd moet werken. Vaak werk ik in een projectteam, ik hou daar wel van, ik ben ook weer niet de kunstenaar die in afzondering tot bloei komt. Zo iemand past trouwens niet bij onze wat collectieve manier van werken. We hebben hier dus geen eigen kamers of domeinen.'